

Instytut Pamięci Narodowej - Warszawa

<http://warszawa.ipn.gov.pl/waw/aktualnosci/53194,X-Rajd-Szlakiem-Zolnierzy-Wykletych-i-rekonstrukcja-historyczna-Drohiczyn-610-cz.html>
2018-11-13, 00:13

X Rajd Szlakiem Żołnierzy Wyklętych i rekonstrukcja historyczna – Drohiczyn, 6–10 czerwca 2018

MAZOWSZE I PODLASIE W OGNIU 1944-1958

ZYGMUNT SZENDZIELARZ

„LUPASZKA”

MAZOWSZE I PODLASIE W OGNIU 1944-1958

ZYGMUNT SZENDZIELARZ

„EUPASZKA”

WŁADYSŁAW ŁUKASIUK „MŁOT”, „MŁOT II”

Kpt., ur. 16 II 1906 w Tokarach (pow. Siedlce). Uczęszczał do gimnazjum w Drohiczyźnie, a następnie w Sokołowie Podlaskim. Podczas służby w WP w wyniku wypadku doznał trwałego kalectwa.

Od lutego 1940 żołnierz ZWZ-AK w Obwodzie Siedlce (komendant placówki Meżenin). Brał udział w operacji przejęcia niewybuchu rakiety „V-2”. Od października 1944 ścigany przez NKWD, przeszedł na stałe „do lasu”.

Wiosną 1945 dołączył do oddziału Obwodu Bielsk Podlaski AKO ppor. Teodora Śmiłowskiego „Szumnego” (został jego zastępcą). 2 VIII 1945 przyłączył się do 5. Brygady Wileńskiej AK. W sierpniu 1945 wraz z 1. szwadronem walczył z komunistycznymi grupami operacyjnymi pod Sikorami, Zalesiem i Miodusami Pokrzywnymi. Po demobilizacji brygady we wrześniu 1945 pozostał w polu. W oddziale, przemianowanym w lutym 1946 na 6. Brygadę Wileńską AK, pełnił początkowo funkcję zastępcy ppor. Lucjana Minkiewicza „Wiktora”. Od października 1946 do czerwca 1949 dowodził 6. Brygadą. Podporządkował sobie pozostałości siatek akowskich na terenie pow.: Mińsk Mazowiecki, Węgrów, Sokołów Podlaski, Bielsk Podlaski, Siedlce i Wysokie Mazowieckie.

W 1947 nie zdecydował się na ujawnienie, trafnie przewidując, że komuniści nie dotrzymają warunków amnestii. Stał się najważniejszym dowódcą partyzanckim na Podlesiu. Pomimo rozbicia większości pododdziałów 6. Brygady podczas operacji „Z”, przetrwał wielotygodniową pacyfikację. Zginął 27 VI 1949 na kolonii Czaże-Wółka z ręki swojego podkomendnego w nie do końca wyjaśnionych okolicznościach. 13 VIII 1949 funkcjonariusze UB wykopali jego ciało i przenieśli w nieznanne miejsce.

WŁADYSŁAW ŁUKASIUK „MŁOT”, „MŁOT II”

Kpt., ur. 16 II 1906 w Tokarach (pow. Siedlce). Uczęszczał do gimnazjum w Drohiczynie, a następnie w Sokołowie Podlaskim. Podczas służby w WP w wyniku wypadku doznał trwałego kalectwa.

Od lutego 1940 żołnierz ZWZ-AK w Obwodzie Siedlce (komendant placówki Mężenin). Brał udział w operacji przejęcia niewybuchu rakiety „V-2”. Od października 1944 ścigany przez NKWD, przeszedł na stałe „do lasu”.

Wiosną 1945 dołączył do oddziału Obwodu Bielsk Podlaski AKO ppor. Teodora Śmiałowskiego „Szumnego” (został jego zastępcą). 2 VIII 1945 przyłączył się do 5. Brygady Wileńskiej AK. W sierpniu 1945 wraz z 1. szwadronem walczył z komunistycznymi grupami operacyjnymi pod Sikorami, Zalesiem i Miodusami Pokrzywnymi. Po demobilizacji brygady we wrześniu 1945 pozostał w polu. W oddziale, przemianowanym w lutym 1946 na 6. Brygadę Wileńską AK, pełnił początkowo funkcję zastępcy ppor. Lucjana Minkiewicza „Wiktora”. Od października 1946 do czerwca 1949 dowodził 6. Brygadą. Podporządkował sobie pozostałości siatek akowskich na terenie pow.: Mińsk Mazowiecki, Węgrów, Sokołów Podlaski, Bielsk Podlaski, Siedlce i Wysokie Mazowieckie.

W 1947 nie zdecydował się na ujawnienie, trafnie przewidując, że komuniści nie dotrzymają warunków amnestii. Stał się najważniejszym dowódcą partyzanckim na Podlesiu. Pomimo rozbicia większości pododdziałów 6. Brygady podczas operacji „Z”, przetrwał wielotygodniową pacyfikację. Zginął 27 VI 1949 na kolonii Czaje-Wólka z ręki swojego podkomendnego w nie do końca wyjaśnionych okolicznościach. 13 VIII 1949 funkcjonariusze UB wykopali jego ciało i przenieśli w nieznanne miejsce.

MAZOWSZE I PODLASIE W OGNIU 1944-1958

WŁADYSŁAW ŁUKASIUK
„MŁOT”, „MŁOT II”

MAZOWSZE I PODLASIE W OGNIU 1944-1958

WŁADYSŁAW ŁUKASIUK
„MŁOT”, „MŁOT II”

WŁADYSŁAW ŁUKASIUK „MŁOT”, „MŁOT II”

Kpt., ur. 16 II 1906 w Tokarach (pow. Siedlce). Uczęszczał do gimnazjum w Drohiczynie, a następnie w Sokołowie Podlaskim. Podczas służby w WP w wyniku wypadku doznał trwałego kalectwa.

Od lutego 1940 żołnierz ZWZ-AK w Obwodzie Siedlce (komendant placówki Mężenin). Brał udział w operacji przejęcia niewybuchu rakiety „V-2”. Od października 1944 ścigany przez NKWD, przeszedł na stałe „do lasu”.

Wiosną 1945 dołączył do oddziału Obwodu Bielsk Podlaski AKO ppor. Teodora Śmiłowskiego „Szumnego” (został jego zastępcą). 2 VIII 1945 przyłączył się do 5. Brygady Wileńskiej AK. W sierpniu 1945 wraz z 1. szwadronem walczył z komunistycznymi grupami operacyjnymi pod Sikorami, Zalesiem i Miodusami Pokrzywnymi. Po demobilizacji brygady we wrześniu 1945 pozostał w polu. W oddziale, przemianowanym w lutym 1946 na 6. Brygadę Wileńską AK, pełnił początkowo funkcję zastępcy ppor. Lucjana Minkiewicza „Wiktora”. Od października 1946 do czerwca 1949 dowodził 6. Brygadą. Podporządkował sobie pozostałości siatek akowskich na terenie pow.: Mińsk Mazowiecki, Węgrów, Sokołów Podlaski, Bielsk Podlaski, Siedlce i Wysokie Mazowieckie.

W 1947 nie zdecydował się na ujawnienie, trafnie przewidując, że komuniści nie dotrzymają warunków amnestii. Stał się najważniejszym dowódcą partyzanckim na Podlesiu. Pomimo rozbicia większości pododdziałów 6. Brygady podczas operacji „Z”, przetrwał wielotygodniową pacyfikację. Zginął 27 VI 1949 na kolonii Czaje-Wółka z ręki swojego podkomendnego w nie do końca wyjaśnionych okolicznościach. 13 VIII 1949 funkcjonariusze UB wykopali jego ciało i przenieśli w nieznanne miejsce.

WŁADYSŁAW ŁUKASIUŁ „MŁOT”, „MŁOT II”

Kpt., ur. 16 II 1906 w Tokarach (pow. Siedlce). Uczęszczał do gimnazjum w Drohiczynie, a następnie w Sokołowie Podlaskim. Podczas służby w WP w wyniku wypadku doznał trwałego kalectwa.

Od lutego 1940 żołnierz ZWZ-AK w Obwodzie Siedlce (komendant placówki Mężenin). Brał udział w operacji przejęcia niewybuchu rakiety „V-2”. Od października 1944 ścigany przez NKWD, przeszedł na stałe „do lasu”.

Wiosną 1945 dołączył do oddziału Obwodu Bielsk Podlaski AKO ppor. Teodora Śmiałowskiego „Szumnego” (został jego zastępcą). 2 VIII 1945 przyłączył się do 5. Brygady Wileńskiej AK. W sierpniu 1945 wraz z 1. szwadronem walczył z komunistycznymi grupami operacyjnymi pod Sikorami, Zalesiem i Miodusami Pokrzywnymi. Po demobilizacji brygady we wrześniu 1945 pozostał w polu. W oddziale, przemianowanym w lutym 1946 na 6. Brygadę Wileńską AK, pełnił początkowo funkcję zastępcy ppor. Lucjana Minkiewicza „Wiktora”. Od października 1946 do czerwca 1949 dowodził 6. Brygadą. Podrządkował sobie pozostałości siatek akowskich na terenie pow.: Mińsk Mazowiecki, Węgrów, Sokołów Podlaski, Bielsk Podlaski, Siedlce i Wysokie Mazowieckie.

W 1947 nie zdecydował się na ujawnienie, trafnie przewidując, że komuniści nie dotrzymają warunków amnestii. Stał się najważniejszym dowódcą partyzanckim na Podlasiu. Pomimo rozbicia większości pododdziałów 6. Brygady podczas operacji „Z”, przetrwał wielotygodniową pacyfikację. Zginął 27 VI 1949 na kolonii Czaje-Wólka z ręki swojego podkomendnego w nie do końca wyjaśnionych okolicznościach. 13 VIII 1949 funkcjonariusze UB wykopali jego ciało i przenieśli w nieznanne miejsce.

ODDZIAŁ IPN W WARSZAWIE ORAZ GMINA DROHICZYN
ZAPRASZAJĄ NA

REKONSTRUKCJĘ HISTORYCZNĄ

DROHICZYN

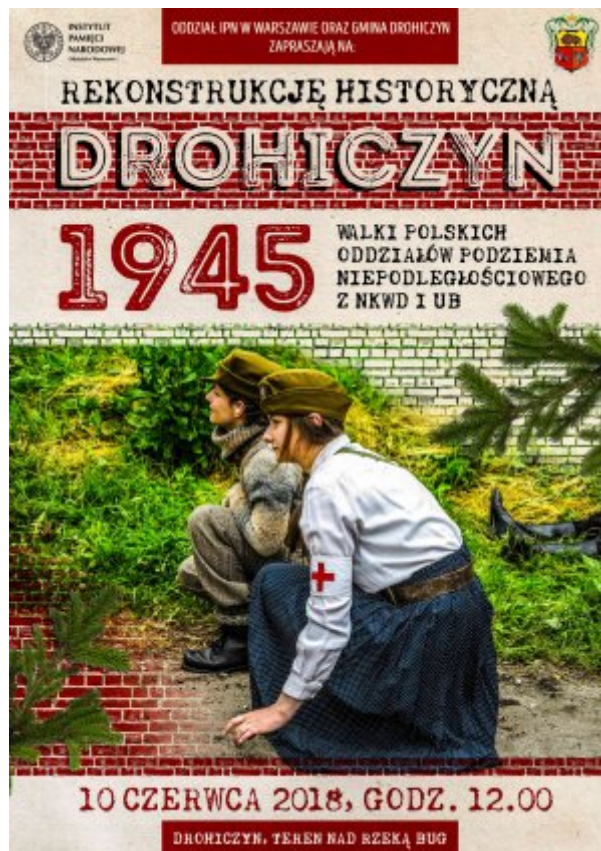
1945

WALKI POLSKICH
ODDZIAŁÓW PODZIEMIA
NIEPODLEGŁOŚCIOWEGO
Z NKWD I UB

10 CZERWCA 2018, GODZ. 12.00

DROHICZYN, TEREN NAD RZEKĄ BUG

W dniach 6–10 czerwca 2018 odbył się X rajd szlakiem Żołnierzy Wyklętych organizowany przez Oddziałowe Biuro Edukacji Narodowej Instytutu Pamięci Narodowej w Warszawie we współpracy z Dyrektorem Muzeum Żołnierzy Wyklętych i Więźniów Politycznych PRL, Burmistrzem Pułtuska, Starostą Powiatu Pułtuskiego, Nadleśnictwem Rudka, Nadleśnictwem Sarnaki oraz Nadleśnictwem Sokołów Podlaski.

Tegoroczny rajd przebiegał po północnej i południowej stronie rzeki Bug. Poszczególne trasy rajdowe zbiegły się w Drohiczyń.

W rajdzie wzięli udział uczniowie z Pułtuska oraz harcerze z Płocka. Patrole, na które zostali podzieleni, nosiły imiona majora Zygmunta Szendzielarza „Łupaszki” i kapitana Władysława Łukasiuka „Młota”. Trasy marszu pokrywały się z rzeczywistym terenem działań patroń patroli.

Jak co roku uczestnicy rajdu musieli stawić czoła postawionym im zadaniom związanymi z działalnością podziemia antykomunistycznego oraz ująć z zasadzek NKWD i KBW zorganizowanych na trasie przez rekonstruktorów historycznych.

Rajd zakończył się w Drohiczyń, gdzie młodzież dotarła 9 czerwca (sobota) wieczorem.

10 czerwca (niedziela) o godzinie 12.00 w Drohiczyń (teren nad Bugiem) odbyła się rekonstrukcja historyczna w wykonaniu Grupy Historycznej „Zgrupowanie Radosław” oraz Stowarzyszenia Historycznego im. 11. Grupy Operacyjnej NSZ”.

Jak zwykle uczestnicy marszu otrzymali specjalnie zaprojektowane koszulki oraz blaszane ryngrafy z wizerunkiem Matki Boskiej.

[Historyczna inscenizacja w Drohiczynie zakończyła X Rajd Szlakiem Żołnierzy Wyklętych. Relacja TVP 3 Białystok.](#)

PLIKI DO POBRANIA

[Zygmunt Szendzielarz \(pdf, 377.38 KB\) 06.06.2018 13:26](#)
[Władysław Łukasiuk \(pdf, 363.65 KB\) 06.06.2018 13:28](#)